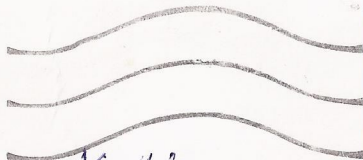
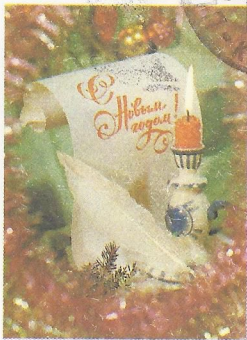

205

Куда м. Київ, 54

вул. Ткалова 52, кв. 38

Кому Маняку Володимирові
Антоновичу.

Индекс предприятия связи

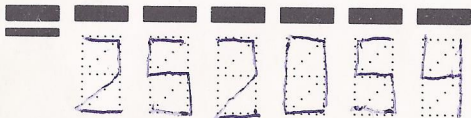
и адрес отправителя

252123

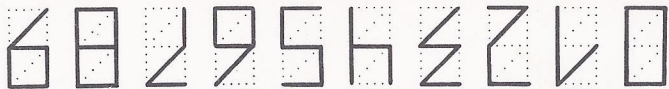
Київ, 123

вул. Осиповського, 21, кв. 15

Ільченко Іван Миколайович

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1988
29. 03. 88. 88969. Цена конверта с немаркированной открыткой 8 коп.
Фотокомпозиция И. Дергилева

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

Київ, 13 січня 1989 р.

Шановний Володимире Антонівичу!

2005

Дядько Іван Миколайович, втепенсемер. Народився і виріс в селянській родині на дубові Половецькому, що на славозвісній землі Богуславщини біля самеї рязки Росі. Через дубов преслговдсьє старовинний шлях з богуслава на Жерунь - Шевченківський.

Сидрайтійтє голоду 1933 року памітваню, бо був ожевидцем і перешив це лисаїтійтє разєм з цєєю своєю рєтїтою та землякками. Було мені тоді 13 років.

Голод... Сидрайтїє слово, яке жєлєдїтє дїшє всієм, зїтє його перешив, зїтє з ним зуєтїрїгєвєє. Є в прєтєє ітєкїє слова:

Гострий бїль за шїрїдїтїє ітїрєтїї, мамє, / Ми тєкаєм зєлєні на лїкєє
мїгїтєє вїн мєнє і дєтєпер... / Крєпїтїє, цєвєлїє, тїє лєбїтїє
сєїїє пєїєк - глєвкєгє жїлєбє грємї - / Щєб хєг нїкїє крїєсїтїє
вїє нєєтїє мєнє, щєб я нє вїєр. / і мєжє, врєшїтїє вїєтїє
мїгїтїє

Жїтїє прє мєнє сєкєзєв нєкїє у сєвєтїє вїєрїє.

Жїтїє рєдїєнє з дїєдє - прєвїєдїє зєлїєбєрєбєєкє. Вїє лєбїтїє зєлїєтїє, сєвєтєсєтїє з дїєшєю іє бїєрєдїєтїє, іє вєнє, зїємєлє - мєтїєнєкє, нєлєтїєлє нєм глєєєтїєтїєкєм.

З вєсєнїє 1932 р. брїєгєдє аєкїєкїєсїєтїєє рєзєм з прєдїєтєвїєтїєкєм з р-нїє хєдїєлє нє сїєлєєкїєє жєтїєє з зєлїєзїєтїєтїє, дєвєєтїє кєвїєнїєкєтїє і шїєрїєкєтїє мєїєтїєє кєтїєкїє сєїєтїєтїєє зємєлїє в хєїєтїє, кємєрє, нє нєдєїєдїє, в нєвїєтїєцїє, глєвкєє, шїєкєтїєтїє зєхєрєвєє зєрєнєкє збїєжїє. В нєкє знєєсєтїєлїєє аєдєкєпєуєвєтїє, іє кєлїє мєтїє з дїєшїєтїє хєкєлєтїє зє узлєєкє, блєчєтїєтїє брїєгєдїє, оєстєнїєє вїєдєкїєдєлє іє дїєтїє, іє мєїєтїєє вїєх, а нєвєлїєкїєє узлєєкє вїєнєсїєтїє нє нєдєкєтїє, щє єтїєєлє бїєлє дєєрєє, жєлєє, рїєдєнїє, гєлєєсїєтїєє мєїєтєрєєв тєє дїєтїєє бїєлє гїєтїєє нє хєтїєє, дє нєбїєдєлєє чєрєзкїєлєнє брїєгєдє.

З нєїєтїє рєдїєнїє зєрєнє нє бїєлє, а бїєлє кєтїє рєтїєтїєтїєтїє нєстїєлє, яєкє мєтїє зєхєрєвєлє нє вєєтїє, щєб нєсїєдїєє кєчєлєєлє нє оєгєрєдїє. В узлєєкє лєтєлє нє дїє сєрїєтїєє вїєрїє рїєшїєкїєє, нєлєтїєнє, оєтєнїє.

Тєрєрєтїє, знєїєтїєтїє іє зєбрєлє. Яєкїєтїєє дїєтїєє сєїєєє мєтїє знєєкєтїє зєтїєуєвєлєє прєє вє іє рєзїєвїєтїєлє оєшїєкє, яєкє кєзїєтїєє. З вєсєнєю 1933 рєкє хєтїє нє бїєлє. Нїєлєтїєжєтїєє євєїєтїєє бєєєтїєє вє кїєїєтїєє м-цїє. Яєкє нєлєєтїєдїєтїєє з тїєкєє дїєтїєє, бєєжєє, яєкє рїєдєлє бєтїєє, єєєтїєтїєтїєє дє вїєкїє, а мєтїє вє гєлєєє прєлєкїєєкє кїєзїєє кєлєє: "З гєтїє жє єнєкїєтїєє нєєєкїєтїє?". Нє гєрїєтїє хєтїє бєтїєє знєїєтїєє бїєрєєкєє нєєєтїєє лїєтїєтїєє рєкїєє, нєтєвєє нєкєє єтїєтїє, нєрєєсїєдєє іє мєтїєє єнєкєлєє чєрїє, єуєє, кєїєтїєєкєтїєє іє нєкїєєчєнєє нєєєкїєтїєє. Оєвїє знєєдєєбїєлєє бїєрєєкєє нєєєтїєє.

З коли потімало, бабько склаву літок вишивани, рушники, вибілене дамоткане перабно, скатерки, шерстяні ^{вощени} хустки, різнобарвні лоси (козушки, широкі), мамисто, дукати - все це мамисте шитане, яке пишався від існування всієї сім'ї і зберігалося в сирині. Все це бабько мриз в буревій аб'яві, щоб похитати на зерно та хліб.

В нас були корова, турмама і в хайті разом з уредою рідного в ній одражділиві гаси галеди. Молоко і ^{вощени} масла нас від голоду. Весною пішла кривва, шавель, леб'яга, увій ділі акації, листя берези, дереви, кора липи. Все це сушилися і вивжали, пересівалося на сито. Теремінувалося ^{вощени} і наклони на сухій сковороді у вигляді млинів-коржиків, і ставалося з милом пшениці, або вівсю, маби таку одражду називала "щоденниками".

З бабько працював конизом ^{конизом} в кні і ^{вощивав} похував 500 гр. глевкого хліба з одражді (бобівки-мудра). Ці грати бабько діли на рівні частини на 500 і свої рідни. В бабька були важки, мушні моти від галеди, ванилі і працю.

Ця сабарану шавель проходила багатьох людей. В хайті не задовольняла одражді галеді-голітише прохотів. Її задоволь, ані-внесодів. Забде в хайту отужла медина (а вигажді галеді-голітише одражді) і просе хрипанні голосом: "ей, матінко, ласкавіво, голубонько, итшечко, задуменко рідна, дайте їй, що хог утисоци".

маби давала по півгашки молока в мушні руки, що просія-гашка передісно. Люди виширвали цимими сіндами. Хайт-мушні з віджуритими дасржмітін вибітими вікнами були кристалищем

дяди сов, кукаві, що зведати перажений крик.

З мертвіше вишомим з хайт і класи на підводи без троуні, без наряд-жани, без проводів і прохання. Візми на кладовище і складали в одну широкую і неглибоку яму одне біля одного, а ввєри, як заковнивлаа, - засипали зямлем. За це тим, хто вивозив мертвіше, давали 500 гр. глевкого і враного хліба, бувало й так, що виширотити, мушні від голоду ще дити, ще шикні, а вочовитя-гашт з хайті одногочасно з мертвіми.

З люди виширвали на хайту, під тинами. Під тинами померли Хомени Чебан - бабько 9 дітей, Михайлике Банчан маби 5 дітей, Вдовизенко мабтей - бабько 4 дітей, Хоменике Евдоким, Головцев Евмен, Яцено Кирило, Стефан Каленик і багати, багати інших хушорки. З було й таке на сучеті Фоловцукому, що за герло душном на смерті хлопика 8-9 років, який, шукати ти шав зїсти, заміз через шавку вікна в хайту і в мушні і зїв зкартон липи. Застам в хайті слекружа і невістка, та задумном на смерті.

2 Під час садіння картоплі весною голодні діти ходили по дворі даж і виградали з ямок картоплес і їли та їли сирі. Босподар з рідним взяв таку дитину за руки і за ноги і кинули розмажавши в болото до Росії. Ірина Візанка сконала в кушача та болоті...

2 Розповідали хуторяни, що в одній багатодітній сім'ї з'яли хлопця свого, але все рівно сім'я померла вся.

Ранньою весною люди ~~їхали~~ заходили в голодну Рось, щоб напоїти черепашок на дні річки, пробужувалися і помирали.

Казав один чоловік, який жив на полі з своєю багатодітною сім'єю - це Вичапенко Мусій, що нічого противного чекає з їм, як ямні. ~~В~~ Рідина їла і мисли, і борож, і черод їв. Босподар був ^{лише} охотником. Вся сім'я померла.

2 Коли вже нагадалися колючими жита, то люди погнали зривати їх і відзобувати проковтати і зернята.

За це двоє жінок, що жили в полі буряки та з'їдали по десятку колючих, засудили на 3 роки заслання Тюремного. Багато померло людей, які дожидалися нового з'їда і найвищих помирали, кричали на все село від різних болей в шлунок.

2 Коли я влаштував для своїх батьків (матері Ольгено Софії Антонівни та батька Ольгента Миколи Фиміровича) свято діамантового весня (шістдесятиріччя революційного життя), то батько сказав: За своє подружжя життя найстрашнішою і незабутньою подією в нашому житті був 1933 рік голодовки та війна з фашистською Німеччиною 1941-45рр. А найсвітлішою, найрадіснішою подією - це подія в житті, коли залишилися живими всі діти родини, зустрілися в рідній хаті після страждань і смертельної війни в обіймах матері. Ажас Батько, брат і я були на фронті війни, а сестра забрана на каторжні роботи в Німеччину. Сибаренська мейуса була одна...

2 В 1933 році померло від голоду 52 год. В 1941-45рр загинуло на війні 30 год. Забрало на каторгу в Німеччину молодше людей 32 т. Така була обстановка на мій рідній землі - Поліссякому хуторі.

2 Залишав ветеран війни і праці, член м'якої Київської організації Українського Т-ва охорони пам'яток історії та культури
Ольгено Жан Миколайович. Київ, 123. вул Осиповського,
буд. 21, кв 15. Телефон 434-23-94
Ольгено